

Lizondo remitja sol

Vicent Bello, autor del llibre 'La pesta blava' i bon coneixedor del blaverisme, fa un recorregut per la trajectòria política del màxim representant de l'anticatalanisme i el xovinisme valencià, Vicent González Lizondo. Els enfrontaments que ara té amb la direcció d'Unió Valenciana podrien amagar l'intent d'escindir-hi un grupet d'irredempts.

Difícilment algú podrà ultrapassar tantes vegades el seu llindar màxim d'incompetència com ho ha fet Vicent González Lizondo. Home d'estudis primaris, fabricant de pinzells, avalotador anticatalanista del anys de la transició (i sembla que, ja, per a tota la vida), fundador d'Unió Valenciana (UV) el 1982, president del partit fins al 1995, regidor a la ciutat de València en diverses legislatures, diputat a les Corts espanyoles, diputat autonòmic i president de les Corts valencianes gràcies al pacte amb el PP des de juny del 1995. Sa mare, si viu, no s'ho acabarà de creure.

Però, de ser l'indiscutit germà major de la confraria d'UV, ha passat a ser un criticat militant de base, rosegat pel ressentiment, bunqueritzat a la canongia de les Corts (on tracta d'aixoplugar els pocs incondicionals que li queden, tot estirant al límit els marges legals del nepotisme), i lliurat a una guerra de guerrilles —amb els assessors com a munició— contra l'actual direcció del partit.

Quan, fa uns mesos, va decidir abandonar la direcció d'UV, molts comentaristes polítics vulguren veure el signe d'un desig col·lectiu de renovació.

Podria ser-ho pel que fa a determinats sectors de l'organització, però no ho era gens pel que fa a Lizondo. Lizondo és una persona ambiciosa, amb una gran voluntat de poder, i sense el més elemental sentit autocrític respecte a les seues mancances i limitacions personals. En política, no se li ha pogut detectar cap capacitat estratègica de llarga volada, però té una acreditada habilitat en la finta a curta distància, en la pilleria, sobretot quan hi ha diners en joc. La seua renúncia a la direcció sembla, més aviat, una d'aquestes operacions on, d'una tacada, va fer carambola. D'una banda obeeix les directrius que li podien arribar del PP (més concretament dels valedors empresarials que en altres moments havien jugat la carta d'UV, i també del diari *Las Provincias*) tendents a aconseguir una concentració del vot de dreta en el partit d'Aznar. I, ahora, com qui no vol la cosa, es deslliurava de la seua responsabilitat personal en un deute avaluat en uns 150 milions de pesetes.

Aquest dèbit pot semblar xavalla si el comparem amb els comptes dels grans partits d'àmbit estatal, però és una hipoteca molt difícil de remuntar per a un partidet, en minva de vots, que té gairebé més d'un 50% de la

seua militància i bases electorals a la comarca de l'Horta.

El blaverisme comporta una dimensió simbòlica de la rebel·lia contra el pare, tot esdevenint una mena de metàfora incestuosa: la fusió amb la mare (terra-pàtria-valenciana) i la negació de la paternitat (catalana) en la naixença dels valencians com a poble. La seua mateixa praxi política és un contrafaïment de l'assassinat ritual del pare, realitzat per l'horda fraterna: destruir i combatre tot allò que evoque de forma inequívoca l'ascendent català. Irracionalitat pulsional i agressivitat destructiva són consubstancials al blaverisme, en tant que fonaments caracterials d'un tipus d'individu que veu entrebancades les seues possibilitats d'aprehensió i acceptació de la realitat tal com és (independentment de quins siguen els seus desitjos i fantasmes). Els basaments personals del liderat polític de Lizondo, entre els mitjans anticatalanistes del País Valencià, rauen en el fet que encarna perfectament aquest perfil individual.

Les seues declaracions a una periodista de *Diario 16*, el setembre de 1992, permetran de fer-se'n una idea als qui no el coneixen: "*Cuando las oigo en Valencia* (paraules com 'servei' i 'aleshores') *me hierve la sangre*".

Té fusta de líder, el *tio*. Ufanós s'autoproclamà doctor honoris causa: "*Creo que yo tengo una fuerte formación cultural de Valencia, de sus símbolos y de su lengua. Una cultura heredada fundamentalmente de mis padres*". No hi faltà ni la vivència paranoica de salvapàtries: "*El peligro para los valencianos puede venir de cualquier sitio, pero el intento de colonización y las mentiras urdidas vienen desde Cataluña. Lo de Madrid es, más bien, indiferencia*", ni la desmesura rancuniosa subestada en interpretacions de perjudici: "*Hay un determinado periódico de Valencia cuyo director no tiene de periodista más de lo que pueda tener yo de obispo. Además, no tiene ningún inconveniente en insultar, además, a mi familia. Se ha metido con mis hijos siendo ellos menores de edad. No puedo más que decir que es un nazi, con toda la extensión de la palabra*".

Per mèrits propis dubte que Lizondo haguera arribat mai a president de falla. Però, en els primers anys del postfranquisme, reunia les condicions necessàries per actuar com un *führer* de silicona, telecomandat per un grupet de bruixots reaccionaris, relativament poderosos a la ciutat de València. L'estil de cacic al si del partit, no ha estat incompatible amb la de-

guda obediència a les directrius emanades d'aquesta mena de patronat extern. Fins al final, fins renunciar a dirigir personalment –decisió difícil per a un home com ell– una organització que considera una criatura pròpia.

Més enllà del repertori d'esperpents que l'han singularitzat, Lizondo ha tingut actuacions de difícil explicació (o potser no tant, si bé es mira). Fou el cas del viatge a Tailàndia, fent valer la seua condició de diputat a les Corts espanyoles, a fi d'interessar-se per alguns narcotraficants espanyols empresonats en aquell país. Fruit de les seues gestions resultà l'anticipada repatriació d'una xicoteta catalana (vés per on!). Aquesta operació de Lizondo va coincidir en el temps amb les mobilitzacions encoratjades, entre altres, per militants del seu partit, contra la instal·lació de dispensaris de metadona als barris de València. Contradicció profunda o la més estricta de les coherències?

En l'entorn de Lizondo no han faltat tampoc les relacions, diguem-ne, d'alt voltatge com P. Bertomeu, qui ocupà la vocalia d'educació del partit sota la presidència de Lizondo. Bertomeu, tinent de l'exèrcit en excedència, detectiu privat, propietari d'una acadèmia (que prepara l'ingrés a l'exèrcit), havia estat processat juntament amb Gilbert Perret i altres persones per un afer relatiu a l'incendi provocat d'unes instal·lacions comercials. Recordem que Perret és membre d'una família de *pièds-noirs* d'origen marsellès establerta a Castelló i Benicàssim i el seu nom ha aparegut en diverses ocasions als mitjans de comunicació com a presumpte integrant del GAL marsellès dels primers anys. De fet, el seu germà, Clement, va ser assassinat per ETA a Castelló.

La retirada de Lizondo de la direcció d'UV és, en si mateixa, un efecte. Respon a un procés de recomposició política de la dreta econòmica valenciana, que tendeix a aplegar-se de manera exclusiva al voltant del PP. El futur d'UV s'albira ben negre. No tenen més que dues sortides (si exceptuem la seua afiliació al PP). Una opció, la més probable, consisteix a tractar de mantenir-se com fins ara, només polint una mica les estridències de l'estil Lizondo, però conservant intacta tota la resta: secessionisme lingüístic, anticatalanisme polític, discurs populista de baixa qualitat, imatge carrinclona. Per aquest camí, si tenen una mica de sort, d'ací un parell de legislatures encara podrien conservar algun regidor en algun poble de l'Horta.

L'altra opció, molt poc plausible a causa dels condicionaments personals i polítics, implicaria fer un gir copernicà: abandonar l'anticatalanisme cultural i polític i també el populisme xaró, tendir a constituir-se en un partit autonomista, modern, liberal, de cen-

tre-dreta, que tractara de vincular-se als sectors progressistes de l'empresariat mitjà i petit, en la perspectiva de guanyar electoralment l'àmplia franja de les classes mitjanes (que avui es reparteixen entre el PSOE i el PP). Amb un projecte semblant podrien fagocitar ràpidament –i sense la menor dificultat– el Partit Valencià Nacionalista (PVN), i també els individus i col·lectius més a la dreta en el valencianisme. Però aquesta segona hipòtesi prospectiva està més a prop de la política-ficció que dels fets plausibles.

Per la seua banda, Vicent González Lizondo podrà rematar la seua vida política com la va començar: acaçant pertot arreu el perill català. El grup de *Las Provincias* no està decidit a abandonar el seu raig mortífer i ja ha començat a dirigir-lo contra el mateix Partit Popular. Els esquivadors del diari van per feina i Lizondo corre el perill de quedar-se afònic de tant de glapir. Alguns indicis apunten que Lizondo podria estar tractant de promoure una escissió dins d'Unió Valenciana amb l'objectiu de constituir un grupet d'irredempts, absolutament fidel a les ordres del diari degà. La feina se li pot amuntegar.

Vicent Bello

"De ser l'indiscutit germà major de la confraria d'UV, ha passat a ser un crític militant de base, rosegat pel ressentiment, buqueritzat a la canonja de les Corts (on tracta d'aixoplugar els pocs incondicionals que li queden, tot estirant al límit els marges legals del nepotisme), i lliurat a una guerra de guerrilles –amb els assessors com a munió– contra l'actual direcció del partit."